

[Hendriksen.]

ringen jo er i den foreslaaede Form, det erkender jeg villigt, vil være nødvendigt eller i alt Fald meget ønskeligt at skride til Indførelse af Skatte- og Forsikringsmærker, der udbetales sammen med Lønnen, saaledes at saavel Forsikringspræmierne som Skatten m. m. fremtidig vil komme til Stede i forhaabentlig fuldt Omfang.

Jeg skal derfor samtidig med Forslaget om en almindelig Folkeforsikring og Forslaget om supplerende Understøttelse til Invalidere fremsætte *Forslag til Lov om Op- lærvning af Skatter m. m.* Dette Forslag gaar ud paa, at enhver, der skal betale Vederlag for udført eller lovet Arbejde, er forpligtet til at udbetale 5 pCt. af dette Vederlag i de af Finansministeriet udstedte Skatte- og Forsikringsmærker, en Forpligtelse, der skal paa hvile enhver privat Arbejdsgiver, Principal eller Husbond samt Stat og Kommuner. Med Hensyn til de nærmere Enkeltheder kan jeg henvisse til Forslaget. For Arbejderklassen vil denne Ordning sikkert kun være en Lettelse, og selv om Arbejdsgiverne muligt nok vil føle det som et Ubæhag at skulle fungere som Statsmedhjælpere, idet man nu fremtidig skal udbetale Lønnen til dem, der staar i ens Tjeneste, dels i Kontanter, dels i Skatte- og Forsikringsmærker, har jeg dog den Tro, at man kan overbevise Arbejdsgiverne om deres Interesse i at paa tage sig dette Arbejde.

Forhaabentlig vil man fra alle Sider med Sympati kunne slutte sig til de Tanker, jeg her har fremsat, men naturligvis er jeg klar over, at Stillingen højst sandsynligt bliver en anden, naar man begynder at beskæftige sig med Forslagenes Detailler. Fra mit Partis Side har vi ved disse Forslags Fremsættelse ingeniunde været fremmed for Tanken om, at de kun kunde danne et Forhandlingsgrundlag, hvad jeg ogsaa før understregede; vi er ganske klar over, at private Forslag som disse kan være behæftede med tekniske Mangler. Men Hensigten med Fremsættelsen har da ogsaa i første Række været den at sikre, at nu tages Spørgsmaalet om en Folkeforsikring op for Alvor fra Rigsdagens Side, og at man nu for Alvor vil søge at finde en Ordning, hvortil Befolkningen i saa stort et Omfang som muligt kan slutte sig.

Jeg skal nævne, at man indenfor den konservative Rigsdagsgruppe har drøftet, om der ikke er Grund til at gaa ind for en vis Minimumspræmie. Personlig er jeg ikke Tilhænger af denne Tanke, idet jeg mener, at Mærkesystemet vil sikre Præmiebetaling i saa høj Grad, som dette er muligt. Imid-

lertid har Tanken om en Minimumspræmie ikke faa Tilhængere indenfor mit Parti, og vi har derfor fundet det rigtigst til Overvejelse at bilægge vort Forslag med et andet, der kun angaar Aldersrenteforsikringen, men ikke Invaliddeforsikringen, og som tillige fastsætter en anden Form for Præmiebetalingen. Tanken om at skabe en almindelig Pensionering af Befolkningen paa den Maade, at de indkomne Præmieindtægter efterhaanden i et vist nærmere bestemt Omfang straks anvendes til Lettelse af det offentliges nuværende Udgiftsbyrder, har ogsaa været fremme. Selvfølgelig maatte Staten, hvis man gik frem ad den Vej, yde sin Garanti for, at de indbetalte Beløb til sin Tid var til Stede.

Jeg skal imidlertid ikke paa nærværende Tidspunkt komme ind paa disse Tanker, dertil bliver der sikkert senere Lejlighed, men jeg skal blot understrege, at vi fra vor Side paa alle Punkter naturligvis vil være villige til at drøfte og overveje de Veje til en rationel Ordning, der fra anden Side maatte blive fremført, og som jo meget vel kan tænkes at kunne skaffe os et endnu bedre Resultat end det, vi venter os af vore Forslag. Jeg haaber, at ikke alene ærede Medlemmer, men ogsaa den højtærede Indenrigsminister, der jo ved tidligere Lejlighed har udtalt, at han med Interesse ventede vore Forslag, vil gaa ind i en nærmere Realitetsforhandling om disse, med god Villie til at faa dette store og for Samfundet saare betydningsfulde Spørgsmaal løst.

Ligesom jeg før nævnte, at man i tidligere Drøftelser af Folkeforsikringstanken ofte har været inde paa at overveje, om der er Mulighed for at faa Præmierne betalt, saaledes har Drøftelsen ogsaa, og ikke mindst, drejet sig om, hvilket Tidspunkt der er belejligst for en saa stor Sags Gennemførelse. Nu vil man maaske synes, at de finansielle Vanskeligheder, som Landet jo endnu ikke er kommet over, kunde give Anledning til at stille sig reserveret. Heroverfor vil jeg dog nævne, at det netop er saadan, at det er i de daarlige Tider, Sparsommelighedsbestræbelserne er stærkest, og i de saakaldte gode Tider man giver de opsparede Penge ud. Dette er for saa vidt ogsaa naturligt, som det netop er gennem Opsparing, man skal naa frem til de gode Tider. Jeg er derfor ikke bange for at fremsætte denne Række af Forslag under de nuværende økonomiske Vilkaar for vort Folk; jeg tror, at det netop nu er det rette Tidspunkt at komme med Forslag som de her skitserede. Hvis disse Forslag eller